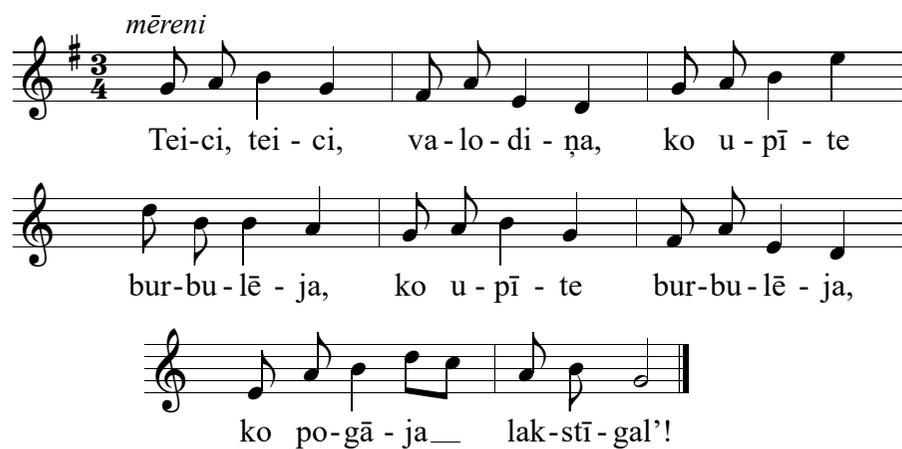

Teici, teici, valodiņa

mēreni

Tei-ci, tei - ci, va - lo - di - ņa, ko u - pī - te
bur-bu - lē - ja, ko u - pī - te bur-bu - lē - ja,
ko po-gā - ja__ lak-stī - gal'!

- 1 Teici, teici, valodiņa,
ko upīte burbulēja,
ko upīte burbulēja,
ko pogāja lakstīgal'!
- 2 Kur upīte vilni meta
tur uzplauka pumpuriņi;
kur ļautiņi klausījās
tur valodas daudzināj'!
- 3 Kā bitīte medu sūca,
tā es ļaužu valodiņu.
Es saliku vārdu ziedus
kā puķītes vaiņagā.
- 4 Ziedi paši uzziedēja,
es nopinu vainadziņu.
Visi ļaudis klausījās,
kad es teicu valodiņ'.

Teici, teici, valodiņa

mēreni

moderato

1
Teici, teici, valodiņa (*dim.*),
ko upīte (*dim.*)
burbulēja,
ko upīte (*dim.*) burbulēja,
ko pogāja lakstīgal'(a)?

Sag, sag, traute Sprache,
was mein lieber Fluss
murmelte,
was murmelte der Fluss,
was schlug die Nachtigall?

2
Kur upīte
vilni meta,
tur uzplauka
pumpuriņi (*dim.*);
kur ļautiņi (*dim.*) klausījās,
tur valodas (*plur.*) daudzināj'(a)!

Wo des Heimatflusses
Wellen anschlagen,
dort erblühen
die anmutigen Knospen;
wo gute Menschen lauschen,
da wird die Sprache gepriesen.

3
Kā bitīte (*dim.*)
medu sūca,
tā es ļaužu valodiņu (*dim.*).
Es salīku vārdu ziedus
kā puķītes (*dim.*)
vaiņagā.

Wie die Biene
Honig saugt,
so ich der Menschen Sprache.
Ich füge die Wörterblüten
wie schöne Blumen
zum Kranze.

4
Ziedi paši
uzziedēja,
es nopinu
vainadziņu (*dim.*).
Visi ļaudis klausījās,
kad es teicu
valodiņ'(u) (*dim.*).

Von selbst
entfalten sich die Blüten,
so wand ich
den lieblichen Kranz.
Alle Leute hörten zu,
als ich redete
in der trauten Sprache.

VK/GD 4.4.2015

Sprache, geliebte, künde, verlaute:
Was das fließende Wasser murmelt,
Was erklingt im Sprudeln des Wassers,
Was im Schlage der Nachtigall tönt!

Wo die Welle des Flusses aufklingt,
Dort geschieht der Knospe Entfaltung;
Wo es Lauschende gibt,
Dort wandelt sich das Wort zum Gedicht!

So wie die Biene den Honig
Sauge ich ein die Sprache des Volks,
Ordne die Blüten der Worte
Wie die Blumen zum Kranz.

Sieh, die Blüten erblühn,
Die zum Kranz ich geflochten.
Lauschend verharrte das Volk,
Da ich die Sprache erhob.

Sepp Gregor